

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., ve věci

žalobce: **Krajina pro život, spolek, IČO 27020886**
sídlem Růžová 388, 252 43 Průhonice
zastoupen advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Štěpánská 640/45, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **1) Česká telekomunikační infrastruktura a. s., IČO 04084063**
sídlem Olšanská 2681/6, 130 00 Praha 3
2) Domo Development a. s., IČO 27397319
sídlem Nádražní 763/32, 150 00 Praha 5
3) Egenskap s. r. o., IČO 06015204
sídlem Podbabská 81/17, 160 00 Praha 6
zastoupena advokátem Mgr. Václavem Hrabákem
sídlem Dušní 8/11, 110 00 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2018, č. j. 009587/2018/KUSK,
o návrhu na přiznání odkladného účinku,

takto:

- I. Žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2018, č. j. 009587/2018/KUSK, se přiznává odkladný účinek.**
- II. Žalobci se ukládá zaplatit do tří dnů od právní moci tohoto rozhodnutí České republiky – Krajskému soudu v Praze soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě, a to na účet soudu č. 3703-8729111/0710, VS: 5533003118.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou dne 18. 3. 2018, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Říčany, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. 34000/2017/Ma, č. j. 48043/2017-MURI/OSÚ/00029. Stavební úřad svým rozhodnutím k žádosti osoby zúčastněné na řízení 2) (dále jen „stavebník“) povolil změnu umístění stavby komerčního obchodního centra CP Čestlice na pozemcích p. č. 337/75, 337/76, 337/77, 337/79, 338/1, 338/2, 339, 340, 341, 358/1, 358/2, 436 a 496/8 v katastrálním území Čestlice a na pozemku p. č. 959/132 v katastrálním území Průhonice s tím, že změnou budou dotčeny pozemky p. č. 337/75, 337/76, 337/77, 338/1, 338/2, 339, 340, 341, 358/1, 358/2 a 496/8 v katastrálním území Čestlice. Žalovaný odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje Alena Svobodová

žalobce zamítl s odůvodněním, že uplatněné odvolací námitky jsou nepřijatelné, jelikož žalobce jakožto environmentální spolek odvozuje své účastenství v řízení z § 70 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), může vznášet jen takové námitky, které souvisí se zájmy vymezenými v § 1 až § 3 téhož zákona. Žádná z odvolacích námitek přitom dle mínění žalovaného nespádala mezi okruhy zájmů, které žalobce mohl v řízení chránit.

2. Návrh na přiznání odkladného účinku, který žalobce spojil se svou žalobou, Krajský soud v Praze zamítl usnesením ze dne 12. 4. 2018, č. j. 55 A 31/2018-77, neboť žalobce neunesl své břemeno tvrzení a břemeno důkazní ve vztahu k újmě, které se v souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí obával.
3. Podáním ze dne 22. 6. 2018 žalobce doplňuje svou žalobu a vznáší opakovaný návrh na přiznání odkladného účinku, o němž soud nyní rozhoduje. Žalobce zejména tvrdí, že jeho odvolací námitky nebyly nepřijatelné, přičemž s odkazem na zákon o ochraně přírody a krajiny tvrdí, že mu měla být přiznána účast v řízení za účelem ochrany zemědělského půdního fondu a ohrožených druhů rostlin a živočichů, a domnívá se, že měl právo podat i ostatní námitky týkající se životního prostředí v lokalitě umístěvané stavby (včetně námitek ohledně zvýšení hluku a imisí). Žalobce dále zdůrazňuje, že právo na soudní přezkum územních rozhodnutí existuje *de facto* pouze v případech přiznání odkladného účinku, a uvádí, že výkon nebo jiné následky napadeného rozhodnutí by zasáhly zájmy uvedené nejen v § 1 až § 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, ale i zájmy chráněné zákony dotýkajícími se ochrany veřejného zájmu na příznivém životním prostředí živočichů, rostlin i člověka. Žalobce je přesvědčen o tom, že v souvislosti se změnou stávající orné půdy (vyňaté ze zemědělského půdního fondu) na plošně rozsáhlé komerční zařízení hrozí degradace stávajícího přirozeného biokoridoru, nenávratná likvidace životního prostoru zvířat obývajících pole a mnohonásobné zvýšení rizika povodní s negativním vlivem na chráněné zájmy živočichů a rostlin. Rovněž hrozí zvýšení hlukové zátěže. Také navyšování nadlimitních imisí a automobilové dopravy ohrožuje ekosystémy a vegetaci.
4. Žalobce se domnívá, že újma na zájmech, které hájí, by byla nepoměrně větší než újma hrozící jiným osobám v případě přiznání odkladného účinku. Žalovanému žádná újma nevznikne, pouze bude donucen plnit své zákonné povinnosti a náležitě věc projednat s ohledem na aktuální stav životního prostředí. Stavebníkovi sice újma vzniknout může, neboť hrozí zpoždění stavby, nicméně pokud stavebník věří v zákonnost svých požadavků, může pokračovat v přípravě projektů a podkladů pro stavební povolení. Žalobcem chráněné zájmy nadto jsou zájmy veřejnými, kdežto zájem stavebníka je čistě soukromý a parciální (výstavba komerčních center výslovně zákonné ochrany nepoživá). Při zemních a stavebních pracích bude usmrceno, vystresováno a vyhnáno ze stávajících životních prostorů množství volně žijících živočichů. Takové změny jsou nevratné a nenapravitelné. Ve vztahu k dalším žalobcem chráněným zájmům rovněž hrozí nevratná újma, neboť případně vydané a zkonsumované stavební povolení již nebude revokováno a povede k výstavbě obchodního centra, stavební práce ještě zvýší hluk a imise, orná půda bude smíchána s podložím, stavebním materiálem a odpadem a nenávratně znehodnocena, bude narušeno ochranné pásmo památky UNESCO a v důsledku dokončení obchodního centra se zvýší dopravní zátěž. Zatímco následky případných stavebních prací na pozemcích náležejících do zemědělského půdního fondu budou neodčinitelné, hrozící majetkovou újmu stavebníka lze nahradit v penězích.
5. Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku předně uvádí, že povaha rozhodnutí stavebního úřadu vylučuje možnost vzniku újmy ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s., neboť toto rozhodnutí ještě nezakládá potenciálnímu stavebníkovi právo stavět. Oprávnění stavebníka uskutečnit stavbu je založeno až pravomocným stavebním povolením. Mimoto je žalobcův návrh neurčitý a nepodložený. Nebylo ani prokázáno, že tvrzená újma je nepoměrně větší než újma, která by mohla vzniknout třetím osobám, a není nezpochybnitelné, že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Žalovaný upozorňuje i na to, že stavba již

byla umístěna a rozhodnutí stavebního úřadu, o něž v tomto soudním řízení jde, řeší pouze změnu umístění. Navrhuje proto, aby soud návrh zamítl.

6. Osoba zúčastněná na řízení 1) se k návrhu na přiznání odkladného účinku nevyjádřila.
7. Stavebník ve svém vyjádření připomíná předpoklady pro přiznání odkladného účinku v této konkrétní věci, jež soud nastolil v usnesení ze dne 12. 4. 2018, a vyslovuje názor, že žalobce nehájí zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny, nýbrž zájmy chráněné jinými zvláštními předpisy. Stavebník má rovněž za to, že žalobce v návrhu nepředkládá žádné konkrétní, věcné a srozumitelné argumenty, ale spíše obecné postuláty a citace judikátů vytržených z kontextu. Žalobce ve svém návrhu pouze rekapituluje obsah žalob bez toho, aby objasnil, v čem pro něj jako pro spolek občanů z vedlejší obce Průhonice spočívá hrozící vážná újma. Přiznáním odkladného účinku žalobě by pak byl zmařen investiční záměr stavebníka vázaný na konkrétní časový harmonogram a finanční plnění. Vydání rozhodnutí o změně územního rozhodnutí pak nezakládá nevratný stav, neboť žalobce může svá údadná práva hájit v dalším řízení. Nepřiznáním odkladného účinku nemůže dojít ke zmaření účelu soudního přezkumu, neboť je krajně nepravděpodobné, že by k realizaci stavby došlo dříve, než soud o věci rozhodne.
8. Osoba zúčastněná na řízení 3) rovněž zastává názor, že žalobcem zmiňované újmy se nevztahují k zájmům, které žalobce může chránit podle § 1 až § 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Žalobce tedy opět neunesl břemeno tvrzení. I kdyby se žalobcem zmiňované zájmy týkaly zájmů, jež může chránit, absentuje v návrhu jakýkoli důkaz, který by svědčil o tom, že v souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí dojde k poškození těchto zájmů oproti stavu založenému územním rozhodnutím ze dne 16. 2. 2015. Tvrzení, že stavebníkovi nevznikne újma, ani tvrzení o absenci rozporu s veřejným zájmem pak žalobce dle mínění osoby zúčastněné na řízení 3) taktéž nedoložil.
9. Krajský soud v Praze návrh na přiznání odkladného účinku posoudil takto:
10. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přiznává žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
11. Zákon tedy pro přiznání odkladného účinku stanoví celkem tři předpoklady: výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu; tato újma je pro žalobce nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám; přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
12. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává v mezích žalobních bodů žalobou napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení řízení ve věci samé, a nelze proto proti němu podat kasační stížnost [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].
13. Tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku žalobě, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, je povinen žalobce, který se přiznáním odkladného účinku domáhá svým návrhem. Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí či jiným právním následkem plynoucím z rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu, když zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“.
14. Na úvod lze obecně uvést, že předmětem rozhodování v územním a stavebním řízení jsou odlišné otázky, a tak nelze vyloučit, že osoby, které mají pádné argumenty proti vydání územního

rozhodnutí na konkrétní stavbu s ohledem na její lokalizaci apod., nemusí mít argumenty, které by byly způsobilé zvrátit vydání stavebního povolení na tutéž stavbu, neboť samotné technické provedení stavby do jejich práv nadměrně nezasahuje. Podle § 94 odst. 5 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, přitom platí, že „[d]ojde-li ke zrušení územního rozhodnutí po povolení stavby, územní rozhodnutí se již nevydává“. Správní soudy proto s ohledem na citované zákonné ustanovení, jakož i s ohledem na § 114 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož se ve stavebním řízení nepřihlíží k námitkám, které mohly být uplatněny v územním řízení, musí brát do úvahy rizika plynoucí z realizace stavby. V principu totiž nelze vyloučit, že ještě před vydáním soudního rozhodnutí týkajícího se umístění stavby dojde k vydání stavebního povolení, a tak může být úspěch žalobce v řízení o žalobě proti územnímu rozhodnutí ve výsledku bezcenný, neboť existencí a zákonností pravomocného stavebního povolení nemůže otrást ani případné následné zrušení přezkoumávaného územního rozhodnutí (či rozhodnutí o změně územního rozhodnutí). Po vydání stavebního povolení tedy eventuálně neúspěšný žalovaný přistoupí pouze k zastavení územního řízení, resp. řízení o změně územního rozhodnutí (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2017, č. j. 6 As 340/2017-33, nebo ze dne 17. 2. 2016, č. j. 2 As 21/2016-68; dostupné na www.nssoud.cz). Nelze proto souhlasit s názorem žalovaného, že v souvislosti s výkonem rozhodnutí o změně územního rozhodnutí a na něj navazujícího napadeného rozhodnutí nemůže žalobci vzniknout žádná újma. Tvrzení stavebníka, podle něhož nelze předpokládat, že stavba bude realizována ještě před vydáním rozhodnutí soudu ve věci samé, pak sice může být opodstatněné, avšak k zastavení řízení o změně územního rozhodnutí by došlo již v případě vydání stavebního povolení (bez ohledu na to, zda stavebník vůbec započal stavět). S ohledem na průměrnou délku řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, která se u věcí neprojednávaných v přednostním režimu pohybuje kolem dvou let, přitom reálně může být stavební povolení vydáno dříve, než soud ve věci samé rozhodne.

15. To ovšem neznamená, že je třeba automaticky přiznávat odkladný účinek všem žalobám směřujícím proti územním rozhodnutím či rozhodnutím o změně územního rozhodnutí. I zde je třeba zvažovat individuální okolnosti každé konkrétní věci. Zdejší soud uvedl již ve svém předchozím usnesení ze dne 12. 4. 2018, č. j. 55 A 31/2018-77, že s ohledem na legislativní změny, které zásadním způsobem omezily (ne-li vyloučily) možnost žalobce účastnit se stavebních řízení zahájených po 1. 1. 2018 (novela § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny provedená zákonem č. 225/2017 Sb.), není v této věci nutné posuzovat, zda by žalobce mohl uplatňovat argumenty shodné s těmi, které vznesl v řízení o změně územního rozhodnutí, v průběhu stavebního řízení, neboť žalobce jeho účastníkem zřejmě nebude. Je však třeba brát v potaz, že žalobce vystupoval v řízení o změně územního rozhodnutí jako environmentální spolek hájící veřejné zájmy, a tak je třeba nejprve předběžně posoudit (trebaže jinak nelze v rozhodnutí o odkladném účinku žaloby předjímat rozhodnutí o věci samé), zda žalobcem uplatněné odvolací námitky spadaly do předmětu správního řízení a zda se současně týkaly ochrany přírody a krajiny. Jen ve vztahu k takovým přípustným odvolacím námitkám má význam hodnotit, zda žalobci v důsledku nepřiznání odkladného účinku žalobě hrozí újma v podobě ztráty možnosti uplatňovat svá práva, resp. hájit zájmy na ochraně přírody a krajiny v územním řízení.
16. Po předběžném posouzení soud dává za pravdu žalobci, že přinejmenším odvolací námitka, v níž namítal absenci rozhodnutí o povolení výjimky podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny ve vztahu ke křepelce polní a čmeláku, cílila na ochranu rozmanitosti forem života, péči o volně žijící živočichy a zvláštní ochranu druhů, které jsou ohrožené, tedy na ochranu složek přírody chráněných zákonem o ochraně přírody a krajiny [srov. § 1, § 2 odst. 1 a § 2 odst. 2 písm. b) tohoto zákona]. Rovněž tvrzené nezákonné odnětí půdy ze zemědělského půdního fondu a namítaný rozpor změny souhlasu k trvalému odnětí zemědělské půdy ze zemědělského půdního fondu ze dne 2. 8. 2017 se zákonem se týkal jednoho z prostředků, jimiž je ochrana

přírody a krajiny zajišťována, a to konkrétně účasti na ochraně půdního fondu [srov. § 2 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny]. Pokud žalobce uplatňoval námitky, jež spadaly do předmětu řízení a týkaly se ochrany přírody a krajiny, a žalovaný je považoval za nepřipustné a hrozí-li současně, že žalobce nebude takové námitky v případě nepřiznání odkladného účinku žalobě moci uplatnit po případném zrušení napadeného rozhodnutí, pak žalobci skutečně hrozí újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. S touto újmu je spojeno riziko zásahu do veřejných zájmů, které žalobce svým odvoláním mínil chránit, tj. mimo jiné zájem na ochraně volně žijících živočichů (včetně ohrožených druhů) a zájem na ochraně půdního fondu.

17. Pokud jde o zbývající dva předpoklady, je na žalovaném, aby zpochybnil důvodnost návrhu na přiznání odkladného účinku, tedy aby tvrdil, že přiznání odkladného účinku se nepřiměřeným způsobem dotkne práv třetích osob a bude v rozporu s veřejným zájmem. Pokud tak neučiní, nevede to automaticky k vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku. Pasivita žalovaného správního orgánu však zvyšuje pravděpodobnost, že soud nebude schopen zjistit existenci okolností bránících přiznání odkladného účinku žalobě a návrhu vyhoví. Je tedy mylný názor osoby zúčastněné na řízení 3), že břemeno důkazní ohledně těchto předpokladů leželo na žalobci.
18. Žalovaný netvrdil, že by přiznání odkladného účinku mohlo být v rozporu s právy třetích osob a nezmínil žádný důležitý veřejný zájem, který by mohl být v důsledku přiznání odkladného účinku ohrožen, a ani soudu není existence takového veřejného zájmu známa. Soud si však je vědom toho, že přiznání odkladného účinku může zasáhnout zejména do práv stavebníka, který pro absenci pravomocného rozhodnutí o změně územního rozhodnutí nebude moci do rozhodnutí soudu ve věci samé uspět s žádostí o vydání stavebního povolení ohledně takové stavby, jakou zamýšlel postavit po podání žádosti o změnu umístění stavby. Sám stavebník spatřuje újmu jemu hrozící v tom, že bude zmařen jeho investiční záměr vázaný na konkrétní harmonogram a finanční plnění. Tvrzená újma stavebníka by tedy byla újmu majetkovou, která je na rozdíl od následků případných stavebních aktivit na pozemcích, jež před jejich (dle žalobkyně nezákonným) odnětím náležely do zemědělského půdního fondu, nahraditelná v penězích (přiměřeně srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2017, č. j. 2 As 187/2017-93, vydané v související věci). Tato újma navíc nebyla stavebníkem nijak doložena ani konkrétněji vyčíslena a i z tohoto důvodu ji nelze poměřovat s újmu hrozící žalobci.
19. S ohledem na shora uvedené skutečnosti považuje soud za splněný i druhý a třetí předpoklad pro přiznání odkladného účinku žalobě, a proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I tohoto usnesení. Do rozhodnutí soudu o věci samé se proto pozastavují účinky napadeného rozhodnutí i rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2017, sp. zn. 34000/2017/Ma, č. j. 48043/2017-MURI/OSÚ/00029. Ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly, může soud toto usnesení i bez návrhu zrušit (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).
20. Ve vztahu k II. výroku soud uvádí, že § 4 odst. 1 písm. h) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) stanoví, že poplatková povinnost za návrh na vydání předběžného opatření vzniká uložením povinnosti zaplatit soudní poplatek. Judikatura přitom dovodila, že na vznik povinnosti zaplatit soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku je třeba analogicky vztáhnout právní úpravu poplatkové povinnosti za návrh na vydání předběžného opatření (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012-32). Proto soud vyměřil žalobci i soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku podle položky 20 sazebníku, který je přílohou zákona o soudních poplatcích, přičemž splatnost poplatku stanovil podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích do tří dnů od právní moci usnesení.

Poučení :

Proti tomuto usnesení není kasační stížnost přípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Praha 23. července 2018

JUDr. Milan Podhrázký, Ph.D. v. r.
předseda senátu